

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Skierniewicach w dniu 21 marca 2016 roku [REDAKTOR] domagali się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego numer 14/19/2015 z dnia 3 września 2015 roku wystawionego przez wierzyciela – Santander Consumer Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we Wrocławiu, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 7 października 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 2312/15. Powodowie wniesli też o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie – do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego procesu – postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 403/16 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach Tamarę Czerwińską. W uzasadnieniu swojego żądania powodowie wskazali, że w dniu 5 lutego 2007 roku zawarli z bankiem umowę kredytu nominowanego numer F/0004/[REDAKTOR]/05/KS (obecnie: Z/0021/[REDAKTOR]/05/KS) dla konsumenta w wysokości 48.128,34 zł. Kredyt ten był przeznaczony na zakup używanego samochodu osobowego marki BMW. Powodowie wyjaśnili, że umowa była zawarta z wykorzystaniem przedłożonego przez bank wzorca umownego bez możliwości negocjacji jej treści, zaś integralną część tej umowy stanowił regulamin udzielania kredytów na zakup pojazdów samochodowych. Całkowita wypłata kredytu miała nastąpić w terminie 30 dni od dnia zawarcia umowy – w jednej transzy, a kwota kredytu miała zostać przeliczona według kursu kupna waluty CHF ustalonego przez bank w dniu uruchomienia kredytu. Spłata miała nastąpić w 96 równych miesięcznych ratach, przy czym spłata miała być dokonywana w złotych – w kwocie stanowiącej równowartość należności banku w CHF według kursu sprzedaży waluty obowiązującego w NBP na dzień przed datą wpływu środków na rachunek wskazany przez bank. Powodowie wskazali też, że w związku z powstałymi wątpliwościami co do zasadności wskazywanego przez pozwanego salda kredytu, pismem z dnia 13 listopada 2012 roku powodowie wezwali pozwanego do ich wyjaśnienia, zaś w odpowiedzi na to pismo pozwany przedstawił wykaz kosztów windykacji nie znajdujący oparcia w postanowieniach umowy. Powodowie zostali także obciążeni dodatkowymi kosztami w związku z rzekomym nieprzedstawieniem polisy AC za rok 2014/2015, którą przesłali pozwanemu faksem w dniu

17 marca 2015 roku. Pismem z dnia 20 lutego 2015 roku bank wypowiedział umowę kredytu, a następnie przesłał powodom uproszczony wykaz podejmowanych działań windykacyjnych. W piśmie z dnia 24 kwietnia 2015 roku pozwany wezwał powodów do wydania samochodu, jednakże [REDAKTURA] nie zastosowali się do wezwania powołując się na istnienie w umowie kredytu klauzul niedozwolonych, które rzutują na wysokość rat i kwot związanych z obsługą kredytu. Pismem z dnia 17 listopada 2015 roku powodowie wezwali bank do zapłaty kwoty 22.210,87 zł tytułem bezpodstawnie pobranych przez bank świadczeń, w tym kwoty 21.007,66 zł pobranej w związku z zawyżonymi ratami kredytowymi i kwoty 1.203,21 zł pobranej bezpodstawnie tytułem ubezpieczenia na życie, a pismem z dnia 7 marca 2016 roku Komornik Sądowy zawiadomił powodów o wszczęciu przeciwko nim egzekucji z wniosku pozwanego banku. Powodowie wyjaśnili, że klauzula wykonalności została nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu bezpodstawnie, bowiem w okresie wskazywanym przez pozwanego realizowali oni swe zobowiązania, a to bank naliczał zbyt wysokie raty w oparciu o abuzywne postanowienia zawarte w § 2 pkt 3, § 3 pkt 1 i 4 umowy oraz w § 2 pkt 8, 11, 12, § 4 pkt 5 lit. c i § 10 pkt 6 regulaminu. Dodatkowo powodowie wskazali, że pobrana składka z tytułu zawartej umowy na życie zabezpieczała wyłącznie interesy majątkowe banku, nie zaś powodów.

(pozew – k. 2 – 10)

Postanowieniem z dnia 31 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach udzielił zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach Tamarę Czerwińską przeciwko [REDAKTURA] oraz [REDAKTURA] z wniosku Santander Consumer Banku Spółki Akcyjnej pod sygn. akt Km 403/16.

(postanowienie – k. 82 – 83)

Postanowieniem z dnia 31 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozstrzygnięcia Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 84 – 85)

W odpowiedzi na pozew pozwany bank wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powodów solidarnie kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska bank przyznał, że strony procesu zawarły umowę kredytu nominowanego do CHF numer F/0004/[REDAKTURA]/05/KS w kwocie 48.128,34 zł, który z uwagi na rodzaj produktu bankowego jaki wybrali powodowie z obowiązującej wówczas oferty banku (kredyt w PLN, kredyt w EUR, kredyt w CHF, kredyt w USD) był nominowany do CHF według kursu kupna CHF obowiązującego w banku w dniu

uruchomienia całości kredytu udzielonego na 96 miesięcy. Pozwany przyznał także, iż spłata miała następować w PLN w kwocie stanowiącej równowartość banku w CHF według kursu sprzedaży waluty obowiązującego w NBP na dzień przed datą wpływu środków na rachunek wskazany przez bank w terminach określonych w harmonogramie, który został aneksowany w dniu 16 lutego 2007 roku. Jednocześnie pozwany wskazał, że wszelkie podejmowane przez niego działania znajdowały oparcie w przepisach prawa i umowie, zaś wynikały z naruszenia istotnych postanowień umowy przez powodów, którzy to spłacali raty kredytu nieterminowo, mimo iż sami wskazali dogodny dla nich termin spłaty. Takie działania powodów skutkowały koniecznością podjęcia przez pozwanego działań monitorujących i windykacyjnych w sposób określony w umowie. Nadto obowiązek reagowania banku na nieterminowe płatności nakłada również art. 76a prawa bankowego, a zatem pozwany – podlegający ciągłej kontroli ze strony Komisji Nadzoru Finansowego – musi ciągle monitorować stan spłaty swoich kredytów oraz odpowiednio reagować na brak realizacji harmonogramów, a podejmując te działania ponosi realne koszty. Jednocześnie bank wskazał, że kredyt na zakup samochodu jest specyficznym produktem bankowym, którego głównym zabezpieczeniem jest pojazd będący przedmiotem kredytowania i w celu uniknięcia utraty przedmiotu zabezpieczenia kredytobiorca dokonuje cesji polisy AC na rzecz banku. Z tego względu okres, w którym bank nie dysponuje aktualną polisą powoduje podwyższone ryzyko banku i (zgodnie z postanowieniami umowy) stanowi podstawę do obciążenia kredytobiorcy dodatkowymi opłatami, bowiem dla banku istotny jest brak dokumentu polisy, a nie samo zawarcie umowy, zaś pierwotnie przesyłany dokument nie był podpisany przez powoda, a zatem nie mógł być uznany za skuteczny. W ocenie banku powodowie nie wykazali w jaki sposób wskazywane postanowienia umowne kształtowały ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy. Nie sprecyzowali także z którymi dobrymi obyczajami były one sprzeczne i jakie konkretnie interesy zostały naruszone, zaś zawarcie polisy na życie było dodatkowym zabezpieczeniem umowy kredytu, przy czym zabezpieczało ono zarówno bank (w razie śmierci kredytobiorcy kredyt spłaca ubezpieczyciel), jak również kredytobiorcę (w razie jego śmierci spadkobiercy nie dziedziczą zadłużenia), a przy takim dodatkowym zabezpieczeniu bank może zaoferować niższe koszty kredytu np. niższą marżę bądź też niższą prowizję. Bank też wyjaśnił, że kurs kupna CHF obowiązujący u pozwanego był ustalony na podstawie obiektywnych przesłanek i był zbliżony do kursu obowiązującego na międzynarodowym rynku walutowym, co wyłącza uznanie, iż prawa i obowiązki powodów zostały ukształtowane w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumentów. Ponadto powodowie składając wniosek o kredyt nominowany do CHF znali sposób przeliczania oraz mogli porównać relację kursu

kupna CHF ustalanego przez bank z kursem kupna ustalonym przez NBP i podpisując umowę godzili się na różnicę pomiędzy tymi kursami, która wynosiła 0,0474 zł, a spłata następowała według kursu sprzedaży NBP. To oznacza, że pozwany nie ustalał kursu spłaty oraz nie miał na niego żadnego wpływu.

(odpowiedź na pozew – k. 92 – 109)

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W 2006 roku powodowie – zainteresowani zakupem używanego pojazdu – otrzymali reklamę Santander Consumer Banku Spółki Akcyjnej, w której było podane, że bank udziela kredytów na zakup pojazdów, a że współpracuje z ponad 2.000 komisami samochodowymi to stosuje uproszczoną procedurę pozwalającą na nabycie pojazdu za 10% wkładu własnego, bez żadnych zaświadczeń. Zachęceni tą ofertą powodowie udali się do placówki banku i tam pracownik Santander Consumer Banku Spółki Akcyjnej zaproponował im wzięcie kredytu we frankach szwajcarskich zapewniając, że jest on niżej oprocentowany niż kredyt złotówkowy, zaś sam frank szwajcarski jest bardzo stabilną walutą. Pracownik banku nie tłumaczył wtedy w jaki sposób zostanie przeliczona kwota kredytu i nie negocjował z powodami postanowień umowy. Małżonkowie [REDAKTURA] byli przekonani, że bank ich nie oszuka oraz że umowę mogą tylko podpisać bądź w ogóle do niej nie przystąpić.

(przesłuchanie [REDAKTURA] – k. 244, 00:28:00 – 00:29:25 w zw. z k. 238, 00:13:01 – 1:08:46, przesłuchanie [REDAKTURA] – k. 244, 00:29:36 – 00:30:21 w zw. z 00:01:23 – 00:26:16)

Dnia 1 lutego 2007 roku [REDAKTURA] zwrócili się do Santander Consumer Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we Wrocławiu o przyznanie kredytu w kwocie 48.128,34 zł denominowanego do CHF, na zakup samochodu marki BMW 530D od [REDAKTURA] prowadzącego działalność pod nazwą [REDAKTURA]. Jednocześnie [REDAKTURA] wnieśli o objęcie ich ubezpieczeniem na życie.

(kopia wniosku o przyznanie kredytu – k. 123 – 123v.)

Po dostarczeniu podstawowych dokumentów, w tym m.in. zaświadczenia o wysokości dochodów powodowie otrzymali promesę ważną przez okres 7 dni. W wyznaczonym terminie małżonkowie [REDAKTURA] znaleźli auto, którego zakupem byli zainteresowani i złożyli do banku kopię dowodu rejestracyjnego i fakturę proforma.

(przesłuchanie [REDAKTOWANE] – k. 244, 00:28:00 – 00:29:25 w zw. z k. 238, 00:13:01 – 1:08:46, przesłuchanie [REDAKTOWANE] – k. 244, 00:29:36 – 00:30:21 w zw. z 00:01:23 – 00:26:16)

W dniu 5 lutego 2007 roku [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] (kredytobiorcy) zawarli z Santander Consumer Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we Wrocławiu (kredytodawca) umowę kredytu nominowanego dla konsumenta. Przedmiotem kredytowania był zakup przez powodów pojazdu samochodowego marki BMW 530D, rok produkcji 2001, numer nadwozia: [REDAKTOWANE] za kwotę 50.000,00 zł, przy czym wpłata własna kredytobiorców wynosiła 5.000,00 zł. Dodatkowo kwota kredytu służyć miała sfinansowaniu prowizji banku w kwocie 1.925,13 zł i składki na ubezpieczenie na życie w kwocie 1.203,21 zł. Na wniosek kredytobiorców bank udzielił im kredytu w kwocie 48.128,34 zł, nominowanego do CHF, zaś oprocentowanie kredytu miało być zmienne/stałe, ale nie wyższe niż wysokość czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obowiązującej w dniu, za który naliczane jest oprocentowanie. W dniu zawarcia umowy przez strony oprocentowanie kredytu wynosiło 9,36% w stosunku rocznym (§ 2 ust. 2 umowy). Informacje o okresie kredytowania, kwocie kredytu w CHF, kursie kupna waluty CHF ustalonego przez pozwanego bank w dniu uruchomienia kredytu, dacie uruchomienia kredytu, terminach płatności, wysokości rat oraz numerze rachunku bankowego, na który należało dokonywać spłaty rat kredytu miały być określone w harmonogramie spłat, który miał być przekazany kredytobiorcom niezwłocznie po uruchomieniu kredytu, zaś kredytobiorcy upoważnili bank do jednostronnego sporządzenia harmonogramu zgodnie z postanowieniami umowy (§ 2 ust. 3 umowy). Kredyt miał zostać uruchomiony niezwłocznie, jednakże nie później niż 30 dni od dnia zawarcia umowy poprzez: zapłatę ceny pojazdu (kwota 45.000,00 zł) na rachunek [REDAKTOWANE], sfinansowanie prowizji banku (kwota 1.925,13 zł) oraz sfinansowanie składki ubezpieczenia na życie (kwota 1.203,21 zł). Szacunkowy całkowity koszt kredytu ustalono na kwotę 22.351,42 zł, w tym odsetki w kwocie 20.426,29 zł i prowizja banku w kwocie 1.925,13 zł. Ostateczna wysokość całkowitego kosztu kredytu została uzależniona od faktycznej wysokości oprocentowania, dnia uruchomienia kredytu i kursu kupna waluty ustalonego przez bank w dniu uruchomienia kredytu i kursu sprzedaży waluty obowiązującego w okresie kredytowania. Oprócz kosztów wskazanych powyżej kredytobiorcy mieli ponosić też pozostałe koszty z tytułu ubezpieczenia na życie kredytobiorcy, ubezpieczenia AC, ujawnienia banku jako współwłaściciela pojazdu w dowodzie rejestracyjnym, różnic między kursem kupna walut ustalonego przez bank w dniu uruchomienia kredytu oraz kursu sprzedaży waluty obowiązującego w okresie kredytowania. Kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w 96 miesięcznych ratach

równych, a spłaty miały następować w PLN, w kwocie stanowiącej równowartość należności banku w CHF według kursu sprzedaży waluty obowiązującego w NBP na dzień przed datą wpływu środków, w terminach określonych w harmonogramie. Termin płatności rat kredytu miał przypadać na ten dzień każdego miesiąca, który został wskazany przez kredytobiorcę we wniosku o kredyt, przy czym termin płatności pierwszej raty miał przypadać nie wcześniej niż 16-go dnia i nie później niż 45-go dnia od dnia uruchomienia środków. Każda wpłata większa od obowiązującego kredytobiorców harmonogramu, a dokonana bez uprzedniego pisemnego zawiadomienia banku miała być księgowana na nie oprocentowanym rachunku oraz zaliczana w terminach spłaty określonych harmonogramem na poczet spłaty kolejnych rat kredytu bądź innych należności banku. Wysokość zmiennej stopy procentowej w trakcie trwania umowy kredytu mogła ulegać zmianie w każdym czasie, odpowiednio do zmiany jednego lub kilku wskaźników w postaci: stopy procentowej kredytu lombardowego NBP lub/ oraz tzw. stopy interwencyjnej NBP; oprocentowania trzymiesięcznych pożyczek na europejskim rynku międzybankowym według notowań Reuters'a (strona LIBOR, EURIBOR); stopy rezerwy obowiązkowej banków wynikającej z obowiązujących bank przepisów, publikowanego przez Prezesa GUS średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem. Dokonywana przez bank zmiana oprocentowania nie miała przekroczyć najwyższej zmiany tych wskaźników, a decyzję dotyczącą wysokości oprocentowania kredytów i zmiany wysokości oprocentowania miał podejmować zarząd banku, zaś zmieniona stopa procentowa miała obowiązywać od dnia jej wprowadzenia przez pozwanego, o czym kredytobiorca miał być poinformowany pisemnie poprzez przesłanie mu aktualnego harmonogramu (§4 umowy). W przypadku braku spłaty rat kredytu w terminach określonych w harmonogramie lub spłaty w kwotach niższych niż określone w harmonogramie wymagalna kwota kapitału stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pozwany pobierał odsetki w wysokości odsetek maksymalnych, a jeśli kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w harmonogramie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności bank mógł wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu kredytobiorców do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie ustalonym przez bank, nie krótszym niż 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni, a od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie kredytobiorcy stawało się wymagalne, a kwota kapitału miała być oprocentowana według zasad dla zadłużenia przeterminowanego (§ 5 umowy). Jednocześnie [REDACTED] na podstawie art. 97 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – prawo bankowe poddali się egzekucji z tytułu realizacji przedmiotowej umowy upoważniając bank do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego

do kwoty zadłużenia z tytułu umowy w wysokości 67.400,00 zł oraz wystąpienia z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności w terminie 3 lat od dnia wymagalności ostatniej raty kredytu (§ 2 ust. 7 umowy).

(kopia umowy kredytu – k. 18 – 19v., wydruk symulacji harmonogramu spłat – k. 21 – 21v.)

Do spraw nieuregulowanych umową znajdowały zastosowanie przepisy regulaminu udzielania kredytów przez Santander Consumer Bank Spółkę Akcyjną na zakup pojazdów samochodowych, tabela opłat i prowizji oraz prawo bankowe i kodeks cywilny. Zgodnie z § 2 pkt 8 regulaminu kredyt nominowany był to kredyt wypłacany w PLN, ale o oprocentowaniu odnoszącym się odpowiednio do EUR, CHF, USD o zadłużeniu przeliczanym odpowiednio na EUR, CHF, USD według kursu uruchomienia, zaś spłacany przez kredytobiorcę w PLN w kwocie stanowiącej równowartość należności banku w EUR, CHF, USD według kursu spłaty. Kurs uruchomienia był to kurs kupa waluty obcej, do której nominowany był kredyt, ustalony przez bank w dniu uruchomienia kredytu, a kurs spłaty był to kurs sprzedaży waluty obcej, do której nominowany był kredyt, określony w umowie (§ 2 pkt 8, 11 i 12 regulaminu). Jak wskazywał § 3 pkt 5 regulaminu – kwotę kredytu stanowiła cena pojazdu (pomniejszona o wpłatę własną i powiększona o prowizję banku, pakiet ubezpieczeniowy AC, OC i NW oraz ubezpieczenie na życie kredytobiorcy. Zgodnie z § 10 regulaminu kredytobiorca zobowiązany był do sprawdzania we własnym zakresie kursu spłaty, przy czym wszelkie ryzyko walutowe miało obciążać kredytobiorcę. Wszelkie wpłaty pozwany zaliczał w następującej kolejności: na koszty poniesione przez bank z upoważnienia kredytobiorcy, koszty i opłaty wynikające z tabeli opłat i prowizji, odsetki od zadłużenia przeterminowanego począwszy od najdawniej powstałej zaległości, odsetki zaległe od kredytu, zaległe raty kapitału, odsetki bieżące oraz kapitał.

(wydruk regulaminu – k. 20 – 20v.)

W momencie podpisywania umowy powodowie nie czytali jej treści, bo napisana była małym druczkiem, a oni się spieszyli. Wzięli jednak swój egzemplarz umowy do domu, gdzie sprawdzili swe dane, kwotę prowizji banku, oprocentowanie. Choć wielu zapisów powodowie nie rozumieli to o nic nie wypytywali, bo myśleli, że jest to standardowa umowa kredytu jaką wszyscy podpisują. Nikt wtedy nie negocjował z nimi poszczególnych postanowień umowy, a pracownik banku wskazał tylko miejsce, w którym mieli złożyć podpis.

(przesłuchanie ██████████ – k. 244, 00:28:00 – 00:29:25 w zw. z k. 238, 00:13:01 – 1:08:46, przesłuchanie ██████████ – k. 244, 00:29:36 – 00:30:21 w zw. z 00:01:23 – 00:26:16)

W dniu 7 marca 2007 roku – na wniosek kredytobiorców z dnia 16 lutego 2007 roku – strony zawarły aneks numer 1 do umowy kredytu z dnia 5 lutego 2007 roku zmieniając termin płatności rat kredytowych na 15-ty dzień każdego kolejnego miesiąca począwszy od 15 marca 2007 roku.

(kopia aneksu wraz z harmonogramem – k. 22 – 22v.)

W dniu 30 listopada 2007 roku [REDAKTOR] oraz [REDAKTOR] – w związku ze zmianą stopy oprocentowania – otrzymali nowy harmonogram spłat. Kolejny harmonogram otrzymali w dniu 21 listopada 2008 roku, a następny – w dniu 14 kwietnia 2009 roku.

(kopie harmonogramów – k. 23 – 25)

W piśmie z dnia 13 listopada 2012 roku [REDAKTOR] zwrócił się do pozwanego ze wskazaniem, że ubezpieczyciel – zgodnie z dyspozycją banku – w dniu 7 listopada 2012 roku przelał na rachunek pozwanego kwotę 2.786,40 zł, która to pokryła zaległość wynoszącą 656,42 CHF według kursu z dnia 6 listopada 2012 roku (tj. 3,4522 zł). Nadto powód wskazał, że na przedmiotową zaległość składała się zaległość w ratach, „kosztach windykacji jakiegoś Pana, windykacji firm zewnętrznych, kosztach monitoringu”. Jednocześnie [REDAKTOR] zwrócił się do banku o wskazanie: ile rat kredytu i płatnych na kiedy pokryto z tej kwoty wraz ze wskazaniem wysokości raty i odsetek, a także zastosowanym kursem, jakie kwoty, komu i za jakie okresy pokryto z tej kwoty na poczet kosztów monitoringu, innych kosztów i ich wysokości. Ponadto powód – w związku z uzyskaną informacją, że bank dysponuje nadpłatą w kwocie 150,72 CHF stanowiącą nadpłatę kredytu – zwrócił się też o wskazanie, kiedy może pomniejszyć ratę o nadpłatę.

(kopia pisma powoda – k. 26, kopia potwierdzenia nadania i odbioru – k. 26v.)

W piśmie z dnia 28 listopada 2012 roku pozwany wskazał, że w dniu 7 listopada 2012 roku na konto banku wpłynęła z tytułu odszkodowania kwota 2.786,40 zł, z której to pobrane zostały na poczet spłaty:

- raty 67 płatnej do dnia 17 września 2012 roku w wysokości 340,65 CHF po kursie 3,4522 zł – kapitał w kwocie 113,52 CHF, odsetki karne w kwocie 1,71 CHF i koszty w walucie – 225,42 CHF;
- raty 68 płatnej do dnia 15 października 2012 roku w wysokości 315,77 CHF po kursie 3,4522 zł – kapitał w kwocie 246,00 CHF, odsetki w kwocie 65,89 CHF oraz odsetki karne w kwocie 3,88 CHF;
- raty 69 płatnej do dnia 15 listopada 2012 roku w wysokości 150,72 CHF po kursie 3,4522 zł – kapitał w kwocie 86,85 CHF i odsetki w kwocie 63,87 CHF.

Jednocześnie bank przesłał powodowi zestawienie kosztów windykacji, które zostały pokryte z części odszkodowania w wysokości 778,18 zł, jak również zestawienie wpłat oraz wydruk z tabeli opłat i prowizji.

(kopia pisma pozwanego – k. 27, wydruk zestawienia spłat – k. 28 – 29, wydruk tabeli opłat i prowizji – k. 30 – 31)

Pismem z dnia 6 grudnia 2012 roku [REDAKTED] i [REDAKTED] zwrócili się do Santander Consumer Banku Spółki Akcyjnej o prześięgowanie kwoty 778,18 zł na poczet raty kredytu z uwagi na fakt, iż żądanie od nich zwrotu kosztów windykacji pozasądowej jest bezzasadne i bezprawne, gdyż koszty te obciążają wierzyciela. Nadto małżonkowie [REDAKTED] wskazali, że nigdy nie otrzymali żadnego regulaminu, z którego to wynikałyby takie kwoty do zapłaty, a sam regulamin zawiera zapisy tożsame z treścią klauzul niedozwolonych numer 978, 1768 i 1796, zatem opłaty te nie wywołują skutków prawnych w obrocie konsumenckim. Jednocześnie powodowie oświadczyli, że w przypadku odmowy zaprzestania łamania prawa zostanie złożona skarga do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Komisji Nadzoru Finansowego, a każdą kolejną ratę pomniejszą o bezprawnie zabraną kwotę 778,18 zł. Nadto powodowie zwrócili się do banku z prośbą o wskazanie podstawy prawnej zatrzymania 100% odszkodowania z OC sprawcy w wysokości 2.786,40 zł zaznaczając, iż w tej sytuacji zostaną zmuszeni od naprawy pojazdu z własnych środków, co spowoduje też brak możliwości spłaty kolejnych rat kredytu, albowiem nie będą spłacać kredytu za samochód, który jest niesprawny i nieużyteczny.

(kopia pisma powodów – k. 32, kopia potwierdzenia nadania – k. 32, kopia potwierdzenia odbioru – k. 32v.)

W piśmie z dnia 17 sierpnia 2013 roku [REDAKTED] wskazali, że mają świadomość swego zadłużenia i będą je spłacać w ramach swoich możliwości.

(kopia pisma powodów – k. 127)

W dniu 20 lutego 2015 roku Santander Consumer Bank Spółka Akcyjna oświadczyła, iż na podstawie umowy kredytu zawartej z [REDAKTED] wypowiada umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od daty doręczenia niniejszego pisma. Pracownik banku wskazał też, że zadłużenie na dzień 20 lutego 2015 roku wynosi 1.144,45 CHF oraz 582,86 zł, a na powyższą kwotę składa się: 1.114,10 CHF z tytułu kapitału wymagalnego; 14,40 CHF z tytułu odsetek umownych; 15,95 CHF z tytułu odsetek za opóźnienia w spłacie wymagalnego kapitału kredytu obliczone do dnia poprzedzającego dzień sporządzenia wypowiedzenia; 40,00 zł z tytułu prowizji i kosztów wezwania do zapłaty; 542,86 zł z tytułu kosztów windykacji. Nadto bank wskazał, że niniejsze wypowiedzenie traci

moc w dacie uregulowania przed upływem okresu wypowiedzenia całego zobowiązania wraz z odsetkami.

(kopia wypowiedzenia umowy – k. 37)

W dniu 23 lutego 2015 roku [REDAKTOR] przesłał bankowi kserokopię polisy ubezpieczenia samochodu za okres od dnia 6 lutego 2015 roku do dnia 5 lutego 2016 roku. Jednocześnie [REDAKTOR] wskazał, że po raz kolejny przesyła też zagubioną przez bank polisę ubezpieczenia pojazdu za okres od dnia 6 lutego 2014 roku do dnia 5 lutego 2015 roku żądając likwidacji jakichkolwiek ubezpieczeń dokonanych w jego imieniu, a bez jego wiedzy. Powód zaznaczył, że polisę za rok 2014/2015 przesłał faksem w dniu 17 marca 2014 roku, na dowód czego dysponuje stosownym potwierdzeniem.

(kopia pisma powoda – k. 33, kopia potwierdzenia nadania – k. 33)

W dniu 27 lutego 2015 roku powódka – w odpowiedzi na pismo z dnia 20 lutego 2015 roku – zwróciła się do banku o przesłanie pisemnej specyfikacji ze szczególnym wskazaniem zakresu i harmonogramu podejmowanych czynności windykacyjnych, terminów i wysokości naliczania kosztów windykacji, pisemnej specyfikacji naliczania kosztów prowizji i kosztów wezwań do zapłaty, jak również podstawy prawnej naliczania kosztów windykacji, kosztów prowizji i kosztów wezwań.

(kopia pisma powódki – k. 38)

Pismem z dnia 12 marca 2015 roku pozwany poinformował kredytobiorcę, że jednym z zabezpieczeń umowy jest polisa AC kredytowanego pojazdu, dlatego też kredytobiorca jest zobowiązany do ubezpieczenia samochodu przez cały okres kredytowania. Nadto pracownik banku wyjaśnił, że w przypadku nieprzedstawienia bankowi w ustalonym terminie aktualnej polisy AC bank nalicza opłatę miesięczną w wysokości 10,00 zł za każdy rozpoczęty miesiąc zwłoki w wykonaniu zobowiązania i wzywa kredytobiorcę do wykonania zawartej umowy. Jak wskazał pracownik pozwanego – w dniu 16 stycznia 2014 roku bank wysłał do powoda bezpłatne przypomnienie o konieczności okazania polisy AC, a w związku z brakiem wpływu do dnia 6 marca 2014 roku bank przesłał kolejne upomnienie i rozpoczął okresowe naliczanie kosztów za brak w/w dokumentu. Do momentu sporządzenia niniejszego pisma bank naliczył koszty za brak polisy w łącznej kwocie 90,00 zł, zaś pracownik banku wskazał, że przesłane w dniu 27 lutego 2015 roku potwierdzenie wysyłki faksu jest nieczytelne, a przesłana w dniu 27 lutego 2015 roku polisa AC za okres 2014/2015 nie zawiera podpisu ubezpieczającego. Bank poinformował także, że według stanu na dzień 12 marca 2015 roku na rachunku umowy występuje zaległość w kwocie 1.151,36 CHF i 588,29 zł tytułem nieuregulowanych kosztów monitoringu i windykacji.

(kopia pisma pozwanego – k. 34, kopia polisy za rok 2014/2015 – k. 146 – 147)

Pismem z dnia 16 marca 2015 roku powodowie zwrócili się do pozwanego z prośbą o zawarcie ugody na spłatę pozostałej kwoty kredytu samochodowego w ratach nie wyższych niż kwota 700,00 zł i w terminach do 15-go dnia każdego miesiąca.

(kopia pisma powodów – k. 35, kopia potwierdzenia nadania – k. 35)

W piśmie z dnia 23 marca 2015 roku pozwany poinformował [REDAKTOWANE], że raty powinny wpływać na konto do 15-go dnia każdego miesiąca, a za datę wpływu uważa się datę wpływu środków na rachunek banku. Pozwany podał, że od zadłużenia przeterminowanego pobierane są odsetki karne naliczane od dnia wymagalności do całkowitej spłaty zadłużenia przeterminowanego, a w wypadku opóźnień w spłacie rat kredytu podejmowane są czynności monitorujące oraz windykacyjne, również przez firmy zewnętrzne, o czym powodowie zostali poinformowani. Pozwany podkreślił, że naliczane koszty są zgodne z tabelą opłat i prowizji, które udostępniono kredytobiorcom, co ci potwierdzili podpisem złożonym pod stosownym oświadczeniem. Nadto w piśmie tym wskazano, że do dnia sporządzenia pisma bank naliczył koszty w łącznej kwocie 2.712,69 zł, w tym koszty windykacji (w kwocie 1.972,69 zł), koszty monitoringu (w kwocie 570,00 zł – za 51 wezwań do zapłaty), koszty sporządzenia aneksu do umowy (w kwocie 80,00 zł) i koszty za brak aktualnej polisy AC (w kwocie 90,00 zł).

(kopia pisma pozwanego – k. 39 – 40)

W piśmie z dnia 30 marca 2015 roku powódka ponownie wezwała bank do wskazania rzeczywistych kosztów prowizji i wezwań do zapłaty.

(kopia pisma powódki – k. 41 – 41v.)

W odpowiedzi na powyższe pismo kredytobiorców bank wskazał, iż nie wyraża zgody na proponowany sposób spłaty zadłużenia informując, iż zadłużenie na dzień 1 kwietnia 2015 roku wynosi 988,36 CHF tytułem niedopłaty na kapitale, odsetkach umownych i odsetkach karnych oraz 548,29 zł tytułem nieuregulowanych kosztów, zaś zaległe kwoty należy wpłacić niezwłocznie po otrzymaniu przedmiotowego pisma.

(kopia pisma pozwanego – k. 36)

W piśmie z dnia 22 kwietnia 2015 roku pracownik banku powiadomił [REDAKTOWANE] iż w związku z opóźnieniami w spłacie rat kredytu umowa została skutecznie wypowiedziana, a całość zadłużenia stała się wymagalna i w konsekwencji została przeniesiona na rachunek zadłużenia przeterminowanego. Tym samym umowa kredytu została zamknięta.

(kopia pisma pozwanego – k. 42)

Powodowie tytułem spłaty rat kredytu uiścili następujące wpłaty:
- w dniu 16 marca 2007 roku – kwotę 879,00 zł,

- w dniu 19 marca 2007 roku – kwotę 85,00 zł,
- w dniu 17 kwietnia 2007 roku – kwotę 730,00 zł,
- w dniu 16 maja 2007 roku – kwotę 710,00 zł,
- w dniu 18 czerwca 2007 roku – kwotę 720,00 zł,
- w dniu 13 lipca 2007 roku – kwotę 710,00 zł,
- w dniu 16 sierpnia 2007 roku – kwotę 713,00 zł,
- w dniu 18 września 2007 roku – kwotę 715,00 zł,
- w dniu 16 października 2007 roku – kwotę 700,00 zł,
- w dniu 16 listopada 2007 roku – kwotę 700,00 zł,
- w dniu 18 grudnia 2007 roku – kwotę 685,00 zł,
- w dniu 16 stycznia 2008 roku – kwotę 695,00 zł,
- w dniu 19 lutego 2008 roku – kwotę 730,00 zł,
- w dniu 16 marca 2008 roku – kwotę 780,00 zł,
- w dniu 16 kwietnia 2008 roku – kwotę 680,00 zł,
- w dniu 16 maja 2008 roku – kwotę 670,00 zł,
- w dniu 17 czerwca 2008 roku – kwotę 675,00 zł,
- w dniu 16 lipca 2008 roku – kwotę 640,00 zł,
- w dniu 19 sierpnia 2008 roku – kwotę 650,00 zł,
- w dniu 15 września 2008 roku – kwotę 660,00 zł,
- w dniu 16 października 2008 roku – kwotę 701,00 zł,
- w dniu 18 listopada 2008 roku – kwotę 792,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2008 roku – kwotę 810,00 zł,
- w dniu 13 lutego 2009 roku – kwotę 800,00 zł,
- w dniu 19 lutego 2009 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 19 marca 2009 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 21 kwietnia 2009 roku – kwotę 950,00 zł,
- w dniu 10 czerwca 2009 roku – kwotę 950,00 zł,
- w dniu 7 lipca 2009 roku – kwotę 757,73 zł,
- w dniu 11 sierpnia 2009 roku – kwotę 940,00 zł,
- w dniu 24 sierpnia 2009 roku – kwotę 720,00 zł,
- w dniu 8 września 2009 roku – kwotę 200,00 zł,
- w dniu 8 października 2009 roku – kwotę 850,00 zł,
- w dniu 16 listopada 2009 roku – kwotę 950,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2009 roku – kwotę 900,00 zł,

- w dniu 18 stycznia 2010 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 16 lutego 2010 roku – kwotę 840,00 zł,
- w dniu 12 marca 2010 roku – kwotę 950,00 zł,
- w dniu 8 kwietnia 2010 roku – kwotę 950,00 zł,
- w dniu 17 maja 2010 roku – kwotę 700,00 zł,
- w dniu 16 czerwca 2010 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 16 lipca 2010 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 sierpnia 2010 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 16 września 2010 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 19 października 2010 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 16 listopada 2010 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 14 grudnia 2010 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 18 stycznia 2011 roku – kwotę 1.350,00 zł,
- w dniu 16 lutego 2011 roku – kwotę 1.400,00 zł,
- w dniu 16 marca 2011 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 6 maja 2011 roku – kwotę 950,00 zł,
- w dniu 16 czerwca 2011 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 15 lipca 2011 roku – kwotę 1.350,00 zł,
- w dniu 17 sierpnia 2011 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 16 września 2011 roku – kwotę 1.300,00 zł,
- w dniu 17 października 2011 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 listopada 2011 roku – kwotę 1.150,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2011 roku – kwotę 1.000,00 zł,
- w dniu 17 stycznia 2012 roku – kwotę 1.200,00 zł,
- w dniu 17 lutego 2012 roku – kwotę 1.200,00 zł.
- w dniu 16 marca 2012 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 kwietnia 2012 roku – kwotę 1.050,00 zł,
- w dniu 16 maja 2012 roku – kwotę 1.200,00 zł,
- w dniu 15 czerwca 2012 roku – kwotę 1.300,00 zł,
- w dniu 17 lipca 2012 roku – kwotę 500,00 zł,
- w dniu 18 lipca 2012 roku – kwotę 600,00 zł,
- w dniu 13 września 2012 roku – kwotę 500,00 zł,
- w dniu 18 września 2012 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 października 2012 roku – kwotę 1.100,00 zł,

- w dniu 18 grudnia 2012 roku – kwotę 600,00 zł,
- w dniu 16 stycznia 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 6 lutego 2013 roku – kwotę 801.87 zł,
- w dniu 18 lutego 2013 roku – kwotę 300,00 zł,
- w dniu 18 marca 2013 roku – kwotę 1.070,00 zł,
- w dniu 16 kwietnia 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 maja 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 18 czerwca 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 lipca 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 20 sierpnia 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 17 września 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 października 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 18 listopada 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 17 grudnia 2013 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 stycznia 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 18 lutego 2014 roku – kwotę 1.101,00 zł,
- w dniu 18 marca 2014 roku – kwotę 500,00 zł,
- w dniu 16 kwietnia 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 maja 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 17 czerwca 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 lipca 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 19 sierpnia 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 września 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 października 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 17 listopada 2014 roku – kwotę 1.110,00 zł,
- w dniu 16 grudnia 2014 roku – kwotę 1.100,00 zł,
- w dniu 16 marca 2015 roku – kwotę 700,00 zł,
- w dniu 16 kwietnia 2015 roku – kwotę 700,00 zł.

Łącznie z przekazaną bankowi kwotą odszkodowania w kwocie 2.786,40 zł z dnia 7 listopada 2012 roku na poczet spłaty kredytu przekazana została kwota 91.807,00 zł.

(wydruk zarejestrowanych spłat – k. 125 – 126)

Santander Consumer Bank Spółka Akcyjna zlecała firmom zewnętrznym monitoring terminowych spłat kredytów i działania windykacyjne.

(zestawienia – k. 128 i 129, kopie faktur – k. 130 – 144)

Pismem z dnia 24 kwietnia 2015 roku pozwany wezwał [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] – na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie – do wydania samochodu marki BMW o numerze rejestracyjnym [REDAKTOWANE] wraz z dokumentami pojazdu i wszystkimi kompletami kluczy – w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma.

(kopia wezwania do wydania pojazdu – k. 43)

Dnia 6 maja 2015 roku [REDAKTOWANE] wskazali, że kategorycznie odmawiają wydania samochodu wyjaśniając, że bank udzielił im kredytu w kwocie 45.000,00 zł i nigdy nie wypłacił żadnej kwoty w walucie obcej, a pomimo tego w okresie 8 lat uzyskał kwotę o wiele wyższą z tytułu różnicy w kursie waluty. Jednocześnie powodowie podnieśli, że skoro obecna wartość pojazdu to 15.000,00 zł, a niespłacona część kredytu to 3.000,00 zł to co by spłacali przez tyle lat, skoro ostatecznie mieliby oddać bankowi pojazd, podobnie jak kwotę 3.000,00 zł, zwłaszcza iż bankowi została już zwrócona udostępniona powodom kwota, a w umowie występują klauzule niedozwolone.

(kopia pisma powodów – k. 44, kopia potwierdzenia nadania – k. 44)

W dniu 31 lipca 2015 roku bank przesłał powodce zestawienie spłat przedstawiające daty wpływu i księgowania poszczególnych wpłat oraz historię zmian oprocentowania, które kształtowało się następująco:

- od dnia 6 lutego 2007 roku do dnia 14 listopada 2007 roku – 9,36%,
- od dnia 15 listopada 2007 roku do dnia 9 listopada 2008 roku – 9,86%;
- od dnia 10 listopada 2008 roku do dnia 29 marca 2009 roku – 10,86%,
- od dnia 30 marca 2009 roku – 9,86%.

(kopia pisma pozwanego wraz z wydrukiem spłat – k. 61 – 65)

W dniu 3 września 2015 roku Santander Consumer Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we Wrocławiu wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny numer 14/09/2015, w którym wskazał, że w księgach banku figuruje na dzień 3 września 2015 roku figuruje wymagalne zadłużenie [REDAKTOWANE] z tytułu zawarcia umowy kredytowej F/0004/[REDAKTOWANE]/05/KS z dnia 5 lutego 2007 roku w łącznej kwocie 3.879,37 zł. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składały się: należność główna – 3.088,25 zł, niezapłacone odsetki umowne – 26,70 zł, odsetki za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału naliczane do dnia postawienia kredytu w stan wymagalności – 57,68 zł, odsetki za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału od dnia wymagalności do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego – 118,45 zł, należne bankowi koszty monitów i upomnień – 588,29 zł. Ponadto bank zastrzegł, że dalsze odsetki obciążające dłużników począwszy od dnia 4 września 2015 roku mają być obliczone od kwoty 3.088,25 zł według zmiennej stopy procentowej, która na dzień sporządzenia tytułu

wynosiła 10% w stosunku rocznym. Przedmiotowy bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej został klauzulą wykonalności w dniu 7 października 2015 roku.

(bankowy tytuł egzekucyjny wraz z klauzulą – k. 3 załączonych akt Km 403/16)

W piśmie z dnia 17 listopada 2015 roku pełnomocnik powodów wskazał, że – wobec występowania w umowie kredytu klauzul niedozwolonych, którymi małżonkowie ██████████ nie byli związani – kredytobiorcy byli zobowiązani do zwrotu kwot wyrażonych w złotych. Ponadto pełnomocnik powodów wezwał bank do zapłaty na rzecz jego mocodawców kwoty 21.007,66 zł tytułem świadczenia nienależnego, a pobranego tytułem spłaty rat kredytowych w zawyżonej wysokości i kwoty 1.203,21 zł tytułem świadczenia nienależnego, a pobranego tytułem ubezpieczenia na życie – w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma.

(kopia pisma pełnomocnika powodów – k. 45 – 45v., kopia potwierdzenia nadania – k. 46)

Pismem z dnia 8 grudnia 2015 roku pozwany wyjaśnił, że udzielony powodom kredyt został nominowany do CHF, zaś jego spłata miała następować w PLN w kwocie stanowiącej równowartość należności banku w CHF według kursu sprzedaży obowiązującego w NBP na dzień przed datą wpływu środków na rachunek wskazany przez bank, zaś na podstawie deklaracji zgody małżonkowie ██████████ zostali objęci ubezpieczeniem na życie w Compensa Towarzystwie Ubezpieczeń na Życie SA VIG. Mając powyższe na uwadze bank oświadczył, że nie zachodzą przesłanki do uznania roszczeń kredytobiorców.

(kopia pisma pozwanego – k. 47 – 47v.)

Pismem z dnia 7 marca 2016 roku powodowie zostali powiadomieni przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach Tamarę Czerwińską o zainicjowanym przeciwko nim postępowaniu egzekucyjnym z wniosku Santander Consumer Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we Wrocławiu, którego podstawą był bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 3 września 2015 roku, o numerze 14/09/2015, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy w Zgierzu w dniu 7 października 2015 roku, sygn. akt I Co 2312/15.

(kopia pisma do dłużnika – k. 48 i 55, kopia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji – k. 49 i 56, kopia żądania udzielenia wyjaśnień – k. 50 – 50v. i 58 – 58v., kopia zajęcia wierzytelności – k. 51 – 51v. i 57 – 57v., kopia zajęcia wynagrodzenia za pracę – k. 52 – 52v.)

Zgodnie z dokonanymi przez biegłego wyliczeniami przy założeniu, że postanowienia umowne dotyczące waloryzacji kredytu i zasad przeliczania dokonywanych wpłat nie wiązały powodów, a zatem umowa była w istocie umową kredytu złotowego, oprocentowaną według stawki LIBOR, a do samej waloryzacji nigdy nie doszło – mimo nieregularnych spłat kredytu saldo zadłużenia kredytobiorców osiągało 0 we wrześniu 2013 roku, a przy założeniu, że raty

byłyby spłacane terminowo i zgodnie z harmonogramem to kredyt powinien zostać spłacony z końcem lutego 2015 roku.

(pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu ekonomii, finansów i rachunkowości – k. 445, opinie uzupełniające – k. 482 – 497, 558 – 571)

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie przywołanych powyżej dowodów, które uznał za wiarygodne, w tym również kopii dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron za wyjątkiem opracowań, które zostały złożone jedynie dla wzmocnienia wywodzonej argumentacji.

Podkreślić w tym miejscu należy, że najbardziej istotnymi okolicznościami spornymi pomiędzy stronami, które w istocie determinowały wynik procesu była ocena zapisów umowy kredytu z dnia 5 lutego 2007 roku pod kątem ich ważności i zgodności z dobrymi obyczajami, jednakże konieczne stało się także zasięgnięcie opinii biegłego sądowego z zakresu ekonomii rachunkowości i finansów - dr hab. ██████████, który dysponował rozległą wiedzą umożliwiającą mu nie tylko udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na pytania Sądu, lecz także rzeczowe, fachowe i zrozumiałe odniesienie się do zastrzeżeń pełnomocników stron procesu. W konsekwencji to właśnie ta opinia (ostatecznie kwestionowana przez żadną ze stron) stała się podstawą czynionych przez Sąd ustaleń.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powodowie domagali się pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego oznaczonego numerem 14/09/2015 wystawionego przez pozwany bank w dniu 3 września 2015 roku i zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgierzu, I Wydziału Cywilnego z dnia 7 października 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 2312/15.

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

- 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto nadanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

Uznanie klauzuli umownej za abuzywną prowadzi do przyjęcia, że postanowienie jest bezskuteczne w stosunku do stron umowy, a umowa wiąże strony w pozostałym zakresie.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – powodowie nie mieli żadnego wpływu na treść zawartej umowy, której projekt w całości został przygotowany przez pracownika banku. [REDAKTURA] przed zawarciem umowy złożyli jedynie wniosek kredytowy, w którym wskazali kwotę kredytu i jego cel, a następnie złożyli swoje podpisy we wskazanych im miejscach, nie czytając tekstu umowy. Powodowie działali w przekonaniu, że mogą do umowy tylko przystąpić bądź nie zawierać jej wcale, bowiem nikt nie informował ich, że postanowienia umowy podlegają jakiegokolwiek negocjacji. Powodowie działali w zaufaniu do banku, która od dawna w umysłach większości obywateli funkcjonuje jako instytucja zaufania publicznego. Z tego też względu powodowie – mimo iż nie rozumieli szeregu zapisów w umowie – nie dopytywali o ich znaczenie uznając, że wszyscy podpisują takie same umowy jak oni.

Tym samym – w ocenie Sądu – niewątpliwie jest, że żaden z zapisów umowy kredytu z dnia 2 lutego 2007 roku nie był indywidualnie uzgodniony z powodami i tym samym został spełniony wstępny warunek oceny zapisów pod kątem ich ewentualnej abuzywności.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że art. 385¹ k.c. – 385³ k.c. znajdują zastosowanie do umów obligacyjnych zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami (z użyciem lub bez użycia wzorców), ale także do klauzul wzorców umownych używanych przy zawieraniu umów. Kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest kształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy. Klauzula dobrych obyczajów, tak jak klauzula zasad współżycia społecznego, nakazuje dokonać oceny w świetle norm pozaprawnych, przy czym chodzi o normy moralne i obyczajowe, powszechnie akceptowane lub też znajdujące szczególne uznanie w określonej sferze działań, na przykład w obrocie profesjonalnym, w określonej branży, czy w stosunkach z konsumentem. W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerść, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. W efekcie nieobyczajne są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy.

Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w przepisie art. 3 ust. 1 stanowi, że warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli tylko stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodując znaczącą nierównowagę wynikających

z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Zaznaczyć jednak należy, że nie jest wystarczające ustalenie nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (sprzeczność z dobrymi obyczajami), lecz konieczne jest też stwierdzenie rażącego naruszenia interesów konsumenta, mając na uwadze nie tylko interesy o wymiarze ekonomicznym, lecz także inne, zasługujące na ochronę dobra konsumenta, jak jego zdrowie, czas, dezorganizacja zajęć, prywatność, poczucie godności osobistej i satysfakcja z zawarcia umowy o określonej treści. To naruszenie oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, zaś ocena stopnia naruszenia powinna być dokonywana z uwzględnieniem kryteriów przedmiotowych, jak i podmiotowych. Nie można poprzestać też na ocenie formalnej (np. wielkości świadczeń), bo dla ustalenia rzeczywistej dysproporcji praw i obowiązków należy dokonać jej oceny w odniesieniu do strony stosunku.

Przechodząc do oceny zakwestionowanych przez powodów zapisów wskazać należy, że – w ocenie Sądu – klauzula waloryzacyjna nie należy do głównych świadczeń stron (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2019 roku, sygn. akt III CSK 159/17, LEX nr 2642144, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2019 roku, sygn. akt I CSK 242/18, LEX nr 2690299). Trzeba bowiem zaznaczyć, że w obowiązującym porządku uznanie całej umowy za nieważną jawi się jako ostateczność, zatem dopóki konkretna umowa może funkcjonować z pominięciem pewnych postanowień uznanych za abuzywne, należy pozostawić ją w obrocie w kształcie niesprzecznym z dobrymi obyczajami.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i zapisy umowy kredytu z dnia 5 lutego 2007 roku wskazać należy, iż w tym konkretnym przypadku wyeliminowanie klauzuli indeksacyjnej nie może prowadzić do unieważnienia całej umowy, ani nie wymaga zastąpienia nieuczciwego postanowienia umownego innym, bo możliwe jest funkcjonowanie umowy stron także po wyeliminowaniu z niej klauzuli indeksacyjnej. Specyfika tej konkretnej sytuacji polega na tym, że analizowana umowa została sformułowana w sposób wyjątkowo ogólnikowy, a nadto zawierała też zestaw wielu zmiennych, które wpływać miały chociażby na wielkość oprocentowania, bez wskazania w jaki sposób zmienność tych wskaźników miała wpływać na oprocentowanie. Powyższe zapisy w umowie sprawiały, że działanie pozwanego banku nie mogło być poddane żadnej weryfikacji. Co przy tym istotne (poza nazwą, która nie decyduje o charakterze umowy) jedynie zapis § 2 ust. 1, § 3 pkt 1, § 5 ust. 5 odwoływały się do waluty obcej, co pozwalało na wyeliminowanie klauzuli indeksacyjnej bez uszczerbku do pozostałej części umowy.

Wskazać bowiem należy, że zgodnie z § 2 ust. 1 umowy powodowi został udzielony kredyt w kwocie 48.128,34 zł, nominowany do CHF. W całej jednak umowie, podobnie jak

i w regulaminie próżno było szukać mechanizmu ustalenia zadłużenia powodów w CHF, gdyż § 2 pkt 8 regulaminu wskazywał jedynie, że kredytem nominowanym jest kredyt wypłacany w PLN, o oprocentowaniu odnoszącym się do EUR, CHF, USD, o zadłużeniu przeliczanym odpowiednio na EUR, CHF, USD według kursu uruchomienia, spłacany przez kredytobiorcę w PLN w kwocie odpowiadającej równowartości należności banku w EUR, CHF, USD według kursu spłaty. Jak wynika z § 2 pkt 11 regulaminu – kurs uruchomienia to kurs kupna waluty obcej, do której nominowany jest kredyt, ustalony przez bank w dniu uruchomienia.

I choć - jak słusznie podnosił pełnomocnik pozwanego - kurs spłaty był już całkowicie niezależny od pozwanego, a jego kształtowanie oddano decyzji Narodowego Banku Polskiego (w myśl § 3 ust. 1 umowy) to zanim kredytobiorca przystąpi do spłaty swego zobowiązania – konieczne jest ustalenie jego wysokości. Z tego też względu – to kurs uruchomienia podlegał jako pierwszy ocenie pod kątem sprzeczności z dobrymi obyczajami i w ocenie Sądu – ocena ta musi być negatywna.

Analizując uważnie przywołany powyżej zapis umowy stwierdzić należy, że pozwany nie zadał sobie większego trudu, aby wskazać powodom sposób przeliczenia udzielonego im kredytu. Ani umowa, ani regulamin nie zawierając wskazówek czy wzorów umożliwiających ustalenie czy zweryfikowanie kursu waluty w dniu uruchomienia kredytu, co w konsekwencji sprawia, że działanie pozwanego banku w tym zakresie mogło być całkowicie dowolne – i co najważniejsze – pozostawione wyłącznej i jednostronnej decyzji kredytodawcy.

To oznacza, że w przygotowanej przez pozwanego umowie kredytu nie było żadnego mechanizmu przeliczeniowego co niewątpliwie kształtowało prawa oraz obowiązki powodów w sposób godzący w dobre obyczaje, rażąco naruszając ich interesy, gdyż w chwili zawarcia umowy zadłużenie kredytobiorców wobec pozwanego banku pozostawało niesprecyzowane, a sprecyzowanie to nastąpiło później – w sposób jednostronny i dowolny przez pozwanego.

Nadto porównując § 2 ust. 1 w zw. z § 3 ust. 1 oraz § 5 ust. 5 umowy dostrzegalna jest różnica w zakresie stosowania kursów w ramach klauzuli waloryzacyjnej. Przelicznik wypłaty środków został ustalony w oparciu o kurs kupna walut ustalany przez pozwany bank, a z kolei przelicznik spłaty poszczególnych rat kredytu był już ustalony w oparciu o kurs sprzedaży NBP. Takie rozróżnienie nie tylko nie ma żadnego ekonomicznego uzasadnienia, ale też jawi się jako próba osiągnięcia dodatkowego źródła dochodu przez bank, gdyż kurs ustalany przez NBP ma charakter obiektywny oraz niezależny, w przeciwieństwie do kursu ustalanego przez pozwanego, gdyż może on w sposób dowolny i niekontrolowany ingerować w wysokość tego kursu, a co za tym idzie w wysokość udzielonego kredytobiorcy kredytu oraz wypłacanych środków.

Tym samym w ocenie Sądu powyższe postanowienia umowy zmierzały do naruszenia równorzędności stron stosunku, poprzez nierównomierne rozłożenie uprawnień i obowiązków między partnerami umowy, zwłaszcza że zgodnie z § 2 ust. 2 umowy informacja o wysokości kursu uruchomienia miała być przekazana kredytobiorcy w „harmonogramie spłat”, który był przesyłany dopiero po uruchomieniu kredytu. Takie zatem rozwiązanie uniemożliwiało ocenę warunków umowy przed jej zawarciem i z tych wszystkich względów postanowienia umowy zawarte w § 2 ust. 3 i § 3 ust. 1 należy uznać za niedozwolone i nie wiążące konsumenta.

Podkreślenia przy tym wymaga fakt, iż - jak wskazywał biegły - choć teoretycznie jest możliwe wyliczenie zadłużenia powodów przy przyjęciu, że ich kredyt był w istocie kredytem złotówkowym, to działanie takie – z punktu widzenia ekonomicznego – jest niepoprawne, bowiem zakłada sprzedaż produktu jakim jest kredyt złotówkowy po cenie innego produktu jakim jest kredyt walutowy. Dzieje się tak dlatego, że WIBOR jest kosztem, po jakim banki są skłonne pożyczać pieniądze między sobą, czyli jest to wysokość oprocentowania kredytów na rynku międzybankowym. Wynagrodzenie, jakie płaci bank – pożyczkobiorca swojemu pożyczkodawcy jest równe stawce WIBOR, na którą wpływ mają m.in. decyzje Rady Polityki Pieniężnej dotyczące wysokości stóp procentowych. I właśnie WIBOR jest stawką bazową w wypadku kredytów złotówkowych, natomiast w wypadku innych walut stosowany jest jego odpowiednik, czyli LIBOR. Tym samym – jak zapewniają ekonomiści – nie należy łączyć kredytów złotówkowych ze wskaźnikami LIBOR, co pozostaje w sprzeczności z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2019 roku (sygn. akt I CSK 242/18), zgodnie z którym eliminacja abuzywnej klauzuli waloryzacyjnej nie prowadzi do zmiany wysokości i zasad ustalania oprocentowania. W praktyce oznacza to, że kredyt oprocentowany jest w dalszym ciągu według stosowanych na ogół dla CHF stawek LIBOR, mimo że z umowy wyeliminowane zostaje wszelkie powiązanie świadczeń z walutą inną niż polska.

Okoliczność ta o tyle nie ma większego znaczenia, że oprocentowanie w analizowanej umowie i regulaminie nie zostało wprost powiązane z żadnym wskaźnikiem i nie wskazano też sposobu jego ustalania. W umowie wskazano, że oprocentowanie jest stałe/zmienne, przy czym nie może być ono wyższe niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, a na dzień zawarcia umowy wynosi 9,36 % w stosunku rocznym. Ponadto umowa zawiera zapis, że oprocentowanie mogło ulec zmianie w każdym czasie – odpowiednio do zmiany co najmniej jednego z wymienionych wskaźników i jej zmiany dokonuje zarząd banku. Jedynie w tym fragmencie pozwany odwołał się do wskaźnika LIBOR nie wskazując mechanizmu ustalania wysokości oprocentowania. To oznacza, że nawet gdyby uznać – tak jak wskazywał

biegły – że nie jest poprawne utrzymywanie oprocentowania charakterystycznego dla kredytu walutowego w przypadku tzw. „odfrankowania kredytu” to należałoby przyjąć, iż kredyt był oprocentowany oprocentowaniem stałym 9,36%. A skoro – jak wskazał biegły sądowy – przy obowiązku spłaty kredytu uznanego za złotówkowy przy zachowaniu jego oprocentowania zmiennego zadłużenie powodów już we wrześniu 2013 roku zostało spłacone, to oczywiste jest, że spłata nastąpiłaby jeszcze szybciej gdyby oprocentowanie było stałe.

Tym samym oczywiste jest, że w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego saldo zadłużenia powodów wobec pozwanego banku wynosiło 0,00 zł, a zatem Sąd w całości pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy stanowiący podstawę postępowania prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach, pod sygnaturą akt Km 403/16.

Sąd nie podzielił jednak zarzutu odnośnie abuzywności składki ubezpieczenia na życie. Nie dzielając wcześniejszych rozważań teoretycznych odnośnie możliwości uznania zapisu umowy za niewiążący konsumenta to jednak przypomnieć należy, iż nie jest wystarczające ustalenie samej sprzeczności postanowienia z dobrymi obyczajami, ale konieczne jest również stwierdzenie rażącego naruszenia interesów konsumenta, którego w tym wypadku – w ocenie Sądu – nie było. Trzeba bowiem zauważyć, że ubezpieczenie to stanowiło pewną dodatkową formę zabezpieczenia dla pozwanego, ale przynosiło korzyść również kredytobiorcom, którzy w chwili obecnej (czyli po spłaceniu całości zadłużenia) korzyści tej zdają się nie dostrzegać. I tak ubezpieczenie zabezpieczało interesy banku, gdyż w razie śmierci kredytobiorcy kredyt spłaciłby ubezpieczyciel, ale również interesy samego kredytobiorcy, bo w razie jego śmierci spadkobiercy nie dziedziczyliby zadłużenia. Ponadto – co jest rzeczą powszechnie wiadomą – przy takim dodatkowym zabezpieczeniu bank mógł zaoferować niższe koszty kredytu (niższą marżę bądź prowizję).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.428,00 zł, na którą złożyła się opłata od pozwu w kwocie 194,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictw w wysokości 34,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200,00 zł (ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000,00 zł.

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe w łącznej kwocie 12.379,74 zł (1.342,08 –

k. 282; 2.522,24 zł - k. 320; 1.441,28 zł – k. 397; 4.097,87 – 451; 2.471,02 zł – k. 499; 505,25 zł – k. 573).

Zarządzenie:

*odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów i pełnomocnikowi pozwanego.
Zgierz, dnia 15 marca 2022 roku.*